הוי אומר זה מלה א"ר אסי אמר רבי יוחנז זר

יו) [נשיר כב.], ב) זכווים כ. [כא: ע"ש לעיל כב. לקמן כח. ע"ש], ג) [לעיל כב. לקמן

כח.], ד) לקמן כח. מנחות ק. [תמיד ל.], ד) [ויקרא ו],

תמיד ל.], ד) [ויקרא ו], 1) [דף לד.], 1) [ויקרא א],

גליון הש"ם

תום' ד"ה למימרא. דהא בירושלמי יש. תמוה לי

דלמאי ל"ל דפרכינו אי ס"ל

דפרכינן לרבא דס"ל דפיים

מלי בחיוב זר א״כ לרב

לבהרמה אין זר חייב עליה לבהרמה אין זר חייב עליה

אמאי יהיה פייס ומה בכך דר"י לא ס"ל כרב מ"מ ק'

לרב למה היה פיים. גם תמוה לי על תירוצם לל"ק מ"מ

יקשה איך אמר ר"י דור שתרם חייב הא הוי עבודת לילה ול"ע: ר"ה איכא דאמרי

מב א מיי' פ"ט מהל' ביאת מקדש הלכה ט:

מוסף רש"י

סוף עבודה דיממא היא. שהוא גמרו של קרכן שנשחט כיום ומרק דמו כיום לעיל כב.). קידש ידיו לתרומת הדשן. לכמיב והרים את הדשן, בכל בקר היה נוטל במחתה מן הגחלים המאוכלות הפנימיות ויורד ונותנה במזרחו של כבש בדרומו של מזכח, כדכתיב ושמו אלל המזבח, ושם היה נבלע במקומו והיא היתה בכל יום ראשונה לכל העבודות יום למסומה לכל העפולתו (זבחים כ.). למחר אין צריך לקדש. אם לא ילא מן המקדש, ואפילו לרבי דאמר בשחיטת קדשים (שם יט:) לינה מועלת בקידוש ידים ורגלים. מודה הוא דמקרות גבר עד נפרא לא פסלה לינה (לעיל כב.)**. שכבר קידש** מתחילת עבודה. שוו מחלת ענודת יום הנא (זבחים ב.). שני גזירי עצים. שני בקעיות עלים ארוכים כמדת ממעל עלי המערכה ומקרא יליף לה (לעיל כו:) ובער עליה הכהן עלים, ובער על המערכת העלים שני גזירי עלים, דהא קרא במערכה משתעי, רישא דקרא והאש על המזכח תוקד בו וגו', וכל מוקדה שבענין לשון מערכת מדורה היא (לעיד כב.). אמר להם הממונה. ראה לקמן כח. הדרן עלך בראשונה

תום' ישנים וניתוח דכתיבי בהדיא (וכתיבי) לעיל מיניה אע"ג דלא דמו נמעט הולכת עלים דהויא הולכה כוותיה. לשון רבינו. הא סידור שני גיורי עצים בעי כהונה. וליכל למימר דאתא למעט נמי וסידורן שני היורץ, דונטתפרט הוכה דכוותה קא ממעט כדפירש רנינו. בספרים שלנו כתיב הולכת עצים לא בעי כהונה הא סידור שני גיזרין בעי כחונה וערכו למה לי למיימי בריים שנים בני אחרן שנים הכחנים שנים למדנו למלח שמעון ששה. וכן גרס נקונטרס. ומימה מה שייכל . הכא דרשא דוערכו שנים כו', הפשט וניתוח. ובפר"ח בכמה ספרים גרם וערכו למה לי ספרים בנוס ועומות אדרבה למעט הפשט וניתות אדרבה סידור דכוותה קא ממעט אלא והקטיר הכהן הכל המזבחה למאי אתא אלא והקטיר הכהן למעוטי הפשט וניתוח, והקריב הכהן זו הולכת חברים לכבש הולכת עלים לא בעיא כהונה הא סידור עלים בעי כהונה ונתנו לגופיה וערכו שנים כו'. ותנט לגופיה ועוכו שנים כוי. והשתא אתי שפיר דאינטריך ליה לאוקמי וערכו לדרשה מחריתי. וקשה לרבינו דבסוף פ"ק דובחים [יד, א] אמריגן דעבודה שאפשר לבטלה לר"ש לאו עבודה היא, ופריך והרי הולכת אברים לכבש דאפשר

למימרא דעבודת יום בעי פיים וכו' עד והרי תרומת הדשן. תימה לי מאי קפריך אמאי לא משני תחילת עבודת יום היא כדשנינן לעיל וי"ל דהכא אתי למימר דבעינן תרוייהו עבודת

> אלא מעתה דקמחייבת בזר תיבעי פיים ומשמע נמי אלא מעתה דקרית לה עבודת יום אלמא דבעינן תרוייהו לענין פיים הרי אברים ופדרים דנהי דור חייב עליהם מ"מ עבודת לילה היא והדר פריך מתרומת הדשן אי ס"ל כרב דלא מיחייב זר אעבודת סילוק אלמא אע"ג דלא מיחייב זר עלה בעי פיים וכן פרש"י למימרא דעבודת יום וחיוב מיתה בזר בעיא פיים ולא נהירא מה שפי' דבדרך את"ל דסבר כרב °דהא בירושלמי יש זר שתרם רבי יוחנן אמר חייב אלא י"ל דפריך ללישנא קמא דלעיל : דקאמר עבודת לילה היא

> אין זר חייב מיתה לא בעיא פיים. וא"ת הרי דישון מזבח הפנימי והמנורה י"ל כדמשני דשחיטה תחילת עבודה היא ה"נ נימא דישון מזבח הפנימי תחילת עבודה דהחטרה היא ודישון מנורה תחילת הדלקה היא וא"ת לרבנן דר"א בן יעקב דאמרי המעלה אברים לכבש אין מעלה אותם למזבח א"כ אין זר חייב עליהן מיתה כיון דיש אחריה עבודה וא"כ למה מפיסין וי"מ דהא דאמר דהיכא דאין זר חייב עליה דאין מפיסין היינו פיים בפני עלמו אבל הני עיקר פיים היינו בשביל השחיטה וי"ב אחיו הכהנים נמשכים עמו ולא נהירא וי"ל כיון דאין אחריהן עבודה אלא מענין גמר הולכת אברים לא גריעא בכך לענין פייס: איבא דאמרי מתקיף לה רבי זירא ובו'. נ"ל לפרש דאדלעיל קאי דא"ר יוחגן זר שסידר את המערכה חייב וכו' ואקשי ליה

רבי זירא וכי יש לך עבודה שכשירה בלילה ופסולה בזר והשתא קאמר איכא דאמרי דהכי אקשי ליה רבי זירא וכי יש לך עבודה שיש אחריה עבודה כי הא שיש אחריה סידור שני גזירין ופסולה בזר ומתמה הגמ' אאתהפתא דר' זירא ולא והרי אברים כו' פי' אטו כל כהאי

שםידר את המערכה חייב כיצד הוא עושה פורקה וחוזר וסודרה מאי אהני ליה אלא מפורקה זְר וסודרה כהן מתקיף לה ר' זירא וכי יש לך עבודה שכשירה בלילה ופסולה בזר ולא והרי אברים ופדרים סוף שעבודה דיממא היא והרי תרומת הדשן תחלת עבודה דיממא היא ∘דא"ר אסי א"ר יוחנן קידש ידיו לתרומת הדשן למחר אינו צריך לקדש שכבר קידש מתחלת עבודה ואלא קשוא אלא כי איתמר הכי איתמר א"ר אםי א'ר יוחנן זר שםידר שני גזירי עצים חייב הואיל ועבודת יום היא מתקיף לה רבא אלא מעתה תיבעי פיים אשתמיטתיה הא דתניא יימי שזכה בתרומת הדשן זכה בסדור מערכה ובסדור שני גזירי עצים למימרא דעבודת יום בעיא פיים עבודת לילה לא בעיא פיים והרי אברים ופדרים סוף עבודה דיממא היא והרי תרומת הדשן משום מעשה שהיה למימרא דעבודת יום ושזר חייב עליה מיתה בעיא פיים אין זר חייב עליה מיתה לא בעיא פיים והרי שחימה שאני שחימה דתחלת עבודה היא אמר מר זומרא ואיתימא רב אשי והא אנן לא תנן הכי יאמר להם הממונה צאו וראו אם הגיע זמן השחימה ואילו זמן שני גזירי עצים לא קתני הך דלית לה תקנתא קתני הך דאית לה תקנתא לא קתני וא"ד מתקיף לה רבי זירא וכי יש לך עבודה שיש אחריה עבודה ופסולה בזר

הוי אומר זה טלה. תמיד של שחר הזקיקך הכתוב בו למערכת עלים חדשה בכל בקר (6) ואש על המובח תוקד בו 6) והך מוקדה סידור המערכה היא כדתניא לקמן בפ"ג יי ובער עליה הכהן עלים בבקר יום ומיתה בזר דלכאורה משמע ליה דרבא דפריך אלא מעתה ה"ק עליה העולה ואמר מר העולה עולה ראשונה אבל שאר קרבנות

לא הוזקקו לחידוש מערכה והנך עלים ואש דכתיבי בבן בקר לאו לאצרוכי סידרי עלמו אלא משום דעדיין לא נאמרה פרשת סידור המערכה הכתובה בלו את אהרן וכאן התחיל לדבר בלרכי עולה והולרך לומר האיך תינתן כתב לן כאן "ו ונתנו אש וערכו עלים דאסידור מערכה דשחרית קאי: חייב. מיתה: פורקה. הזר אין לריך כהן לסתור סידורה אלא הזר בעלמו: והרי חברים ופדרים. הקטר חלבים שהוא כל הלילה ושווינהו לעיל וכד.ז מארבע עבודות שהזר חייב עליהן מיתה: והרי סרומת הדשן. דכתיב כהונה: אלא קשית. וכי יש לך עבודה שכשירה בלילה שפסולה בור: ועבודת יום היא. דכתיב ובער עליה הכהן עלים בבקר בבקר: אלא מעחה. דחשיבא כולי האי שהיא עבודת יום חר חייב עליה: למימרא דעבודת יום בעי פיים. מדאתקיף רבא אלא מעתה תבעי פיים מכלל (כ) הך עבודה היא בעיא: והא אכן לא סכן. שיהא סידור שני גזירין עבודת יום: אם הגיע זמן השחיטה. אם האיר המורח ועת לשחוט את התמידין שהשחיטה פסולה בלילה דכתיב (ויקרא יט) ביום זבחכם: **דלית ליה** מקנתא. אם נשחט בלילה: דאים ליה מקנמא. אם סידרן בלילה פורקן וחוזר וסודרן ביום לכך לא הטריחו לעלות לגג ולראות אם הגיע (ג) שאותו הטורח לא הטריחו אלא שפעם אחת

עלה מאור הלבנה ודימו שהאיר המזרח

ושחטו את התמיד כדקתני לה בפ"ג [דף כה.] אבל סידור גזירין סידורו בקרקע עזרה משהאיר המזרח ואם טעה במאור הלבנה לא איכפת להו שהרי יש תקנה בדבר: שיש אחריה. סידור עבודה סידור שני גזירין ופסולה בזר להתחייב מיתה:

גוונא לאו עבודה תמה היא הרי אברים ופדרים דאע"ג דיש אחריהם תרומת הדשן שהיא זקוקה לעיכול איברים ופדרים כדכתיב (ויקרא 1) היא העולה על מוקדה דהיינו איברים ופדרים וכחיב בתריה והרים את הדשן אשר תאכל האש את העולה אלמא אף על גב דתרומת הדשן זקוקה לה וגמר עבודת עיכול איברים היא אפ״ה חשיבא עבודה תמה וזר חייב עליה כיון דאברים ופדרים זמנם מתחיל מבעוד יום ואי בעי מקטר להו אתמול אי בעי מקטר להו בלילה ותרומת הדשן זמנה אינה אלא בלילה כדאמר לעיל וכ.] כל הלילה והרים כ״ש סידור מערכה כיון דומנה רק בלילה כדכתיב על מוקדה על המזבח כל הלילה ומינה נפקא לן לקמן בפ"ג (דף לג.) סידור מערכה וסידור שני גזירי עלים לא הויא אלא ביממא כדכתיב ובער עליה הכהן עלים בבקר ומינה נפקא לן לקמן בפ"ג (שם) סידור שני גזירין דדוקא עבודת יום שיש אחריה עבודת יום לא חשיב חמה כגון קבלה והולכה שיש אחריה זריקה ואידי ואידי עבודת יום נינהו אבל חדא בלילה וחדא ביום נימא שפיר דעבודה ממה היא. ומשני סוף עבודה דיממא לעולם סידור מערכה לאו עבודה תמה כיון שיש אחריה סידור שני גזירין דהוו גמר הסידור ואע"ג דהא הויא בליליא והא הויא ביממא ודקשיא לן מאברים ופדרים שאני התם דתרומת הדשן לא שייכא לה ואינה גמר עבודתה וטפילה לה דאדרבה העלאת אברים עלמה טפילה לגמר עבודת יום שלפניה היא והרי תרומת הדשן שיש אחריה עבודה הולאת הדשן דחשיבא עבודה לר' יוחנן גופיה אליבא דת"ק דר"א דפסיל בה בעלי מומין ואפ"ה זר חייב עליה ללוי ואפילו רב לא פטר אלא משום דעבודת סילוק היא אבל עבודה תמה מיקרי ואמאי הא יש אחריה הולאה אלא על כרחך כיון דתרומת הדשן דוקא בלילה והולאה אי בעי ביממא אי בעי בליליא איקרי שפיר עבודה תמה °כ״ש סידור מערכה דהוא בליליא דווקא דעבודה תמה היא אע״ג דיש אחריה סידור ב׳ גוירין כיון דהא דוקא בליליא והא דוקא ביממא ומשני תחילת עבודה דיממא היא כלומר הולאה לא שייכא לה ולא גמר עבודתה היא דתרומת הדשן היא תחילת עבודת יום דאי בעי לא עביד שום עבודה אחריה אלא עבודת יום דהולאת דשן אינה עבודה בכל יום אלא כשהיו לריכים דאמר בפ["]ב דתמיד וברגלים לא היו מדשנין אותו מפני שהוא נוי למזבח מתקיף לה רבא ותיבעי פייס כל זה מאיכא דאמרי דלעיל איכא דאמרי לישנא אחרינא באתקפתא דרבא והא דללישנא קמא לא פריך כי הכא יפיסו לה בפני עצמה היינו משום דהכא משמע לן דקאמר מפני שהיא עבודה תמה שאין אחריה עבודה לעולם וקס"ד דוקא עבודה הדומה לה שאין אחריה עבודה בשום פעם בו ביום ולהכי פריך כיון דחשובה כל כך יפיסו לה בפני עצמה והיינו דקא פריך

אלא אין מפיסין בפני עצמן, אלא הם שזכו בכלל הפייס של תמיד השחר, הן הן הזוכין בתמיד של בין הערבים, ואפילו באברים ופדרים שעבודה אחת היא, מכל מקום בפייס הן הן הזוכים בתמיד של בין הערבים הן הזוכין בהחזרת איברים ופדרים כי עבודה אחת היא. ודחינן האי סוף עבודה דיממא היא. והרי תרומת הדשן כו׳ אמר רב אשי והא אנן לא תנינן לה כי שני גזירין עבודת יום הוא. דתנן אמר להם הממונה צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה, ואילו זמן שני גזירין לא קתני. ופרקינן השחיטה **דלית ליה תקנה** שאחר שישחוט לא יתכן לו להחיותו קתני, אבל סידור גזירין שיכול לפורקו אלא קתני.

זו הולכם אברים לכבש, ומשני היכם דגלי גלי, אלמא אינטרין כהן דהולכה לגופיה דס"ד דלא בעי כהונה הואיל ואפשר לבטלה, והיכי (ממעטינן) [מרבינן] מיניה סידור שני גיזרין. ומיהו אין קושיא כל כך אי לא הויא הא דרשא דהכא לר"ש אלא לרבנן דידיה, ואט"ג [דלית] [דאית] ליה לעיל דסידור שני גיזרין בעי כהונה. ועוד מצינו למימר לר"ש נפקא כהונה דסידור שני גיזרין ממילא דאין זר קרב לגבי המוצח וכמ"ש לקמון | מה, א) א"ל ר"ש וכי מעלה על דעתך זר קרב לגבי המוצח כר. ור"י דהמם אית ליה אי לאו קרא הוה אמינא דעביד במפוחא אבל לר"ש ליח ליה האי סברא. אבל קשה לה"ר אלחנן דהא לפירוש הקונטרס דלקמן שפי" דלר"ש אינטריך למכחב

דעביד במפואא אבל לר"ש לית ליה האי סברה. אבל קשה לה"ר אלתון דהא לפירוש הקונטרס דלתמן שפי דלר"ש אינטרין למכתב מביד במחוש היש שחריה עבודה שיש אחריה עבודה ביילה ופסולה בזר, כהונה גבי הצמת אליתא הא לאו קרא סוה אמינה (שישיטס) קושישיטס) קושישיטסן מיחוק או זיקס (זיקקס) ע"ג המובה, אא ה"ע"ל למיתר שבה"ד הבילכת אליתא הא לאו מדי לקתן (דדרשיטן (בדרשיטן בי שי דובחים וית, א) הכתן בייחוני. אברבון בשלה ששטון שבה בהולכת אברים לכבש מיירי ולא בהשטרה מדערים עלים על האש בשרה בייחול בהשטרה מביע בי דור בייחול בי של בייחול בהשטרה מביע בי דור שבירה של אירי בהשטרה ומנן מד בי בייחול בייחול בייחול בהשטרה מדערים עלים להקריב כל שנה שירה בייחול בהקריב המשרה בייחול בייחו

למימרא דעבודה תמה שמעולם אין עבודה אחריה בעי פיים הא לאו הכי לא והרי אברים ופדרים דומנין כשנעשין בלילה יש אחריהן חרומת

בו'. כ"ש סידור מערכה דהוא בליליא דוקא דעבודה תמה היא. ע"ל דף לג. מד"ה אביי:

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה הוי אומר כו' חדשה בכל בקר דכתיב ואש על כו׳ עלים בבקר בבקר וערך עליה כו׳ דכתיבי בכן בקר בויקרא לאו לאלרוכי: (ב) ד"ה למימרא כו' מכלל פיים: (ג) ד"ה דאית ליה כו׳ ולראות אם הגיע הזמן שאותו הטורח לא הטריחו אלא לפי שנפעם אחת:

רבינו חננאל

חייב. כיצד עושה פורקה זר, וסודרה כהן. ואקשינן והלא סדור בלילה הוא וכי יש עבודה כשרה בלילה ופסולה בזר. ופרקינן הנה אברין ופדרין שפקעו מעל גבי המזבח שמחזירין עד חצי הלילה ופסולה רזר. ודחינן סוף עבודה דיממא הוא, כלומר כבר העלום על גבי המזבח ביום. וזה והנה תרומת הדשן שהיא בלילה ופסולה בזר, תחלת עבודה דיממא היא, דא״ר יוחנן קידש ידיו לתרומת הדשן למחר אין צריך לקדש שכבר קדש מתחילת עבודה. ואמאי לא דחי אימא שכבר הידש מתחלה לעבודה כמו לפי שלא עמד אלא א׳ איבעית תימא לעולם עבודת יום היא מעיקרא סבור וו השנויא דשני. ועלתה רהושיא. וחריצוא להא דר"י . חייב הואיל ועבודת יום היא. אלא מעתה כיון שעבודת יום דתניא כו׳. למימרא דעבודת יום בעיא פייס עבודת לילה לא, והרי אברים ופדרים דעבודת לילה הוא, ותניא כשם שמפיסין לו לתמיד ואע"ג דאוקימנא בשבת הואיל ומשמרות מתחלפות

למ״ד אין מפיסין לא אמר